

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Assen, (hierna: de rechtbank) van 1 december 2009 in zaak nr. 08/44103 in
het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij besluit van 10 februari 2009 heeft de staatssecretaris, voor zover thans van belang, het door de vreemdeling gemaakte bezwaar tegen het niet ambtshalve doen van een aanbod op grond van de Regeling afwikkeling nalatenschap Vreemdelingenwet (oud) ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 december 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 28 december 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft te kennen gegeven geen verweerschrift te zullen indienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
lid van de enkelvoudige kamer

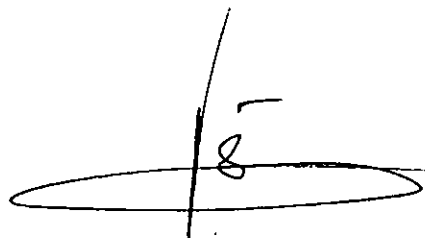
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 april 2010

210.

Verzonden: 27 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a large, stylized '8' or 'S' shape in the center.

mr. H.H.C. Visser

Uitspraak

KOPIE

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Assen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

Zaaksnummer: AWB 08/44103 BEPTDN S6

Uitspraak van de rechtbank van 1 december 2009

inzake:

geboren op
van Sierra Leone nationaliteit,
IND-dossiernummer: 0005.24.2114,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. M. Lok, advocaat te Assen,

tegen:

de Staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. F. Croonen, ambtenaar bij de IND.

Procesverloop

Bij brief van Vluchtelingenwerk Drenthe van 6 februari 2008 is verweerder namens eiser verzocht een afschrift te zenden van de "de minuut" die ten grondslag ligt aan de afwijzing van een zogeheten pardonvergunning. Bij schrijven van 28 februari 2008 heeft verweerder aan dit verzoek voldaan.

Eiser heeft op 21 maart 2008 bezwaar gemaakt tegen de ambtshalve weigering tot het verlenen van een zogeheten pardonvergunning.

Verweerder heeft dit bezwaar bij beschikking van 22 augustus 2008 niet-ontvankelijk verklaard, omdat geen sprake zou zijn van een besluit waartegen bezwaar mogelijk is.

Eiser heeft op 16 december 2008 beroep ingesteld tegen deze beschikking.

Bij brief van 17 december 2008 heeft de gemachtigde van eiser verweerder gewezen op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 3 december 2008 (nr. 200802873/1) en heeft verzocht het besluit om het bezwaar niet-ontvankelijk te verklaren, te herzien en alsnog een inhoudelijk oordeel te geven over de aangevoerde

bezwaren.

Bij besluit van 10 februari 2009 heeft verweerder de beschikking van 22 augustus 2008 ingetrokken en conform het bepaalde in artikel 6:18 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) gelijktijdig een nieuw besluit op bezwaar genomen, inhoudende dat het op 21 maart 2008 ingediende bezwaar ongegrond is verklaard. Voorts is eiser medegedeeld dat het door hem op 16 december 2008 ingediende beroep, gelet op het bepaalde in artikel 6:19 Awb geacht wordt (mede) gericht te zijn tegen dit nieuwe besluit.

Bij schrijven van 1 april 2009 heeft eiser aanvullende beroepsgronden ingediend.

De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser gezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 22 september 2009. Eiser is daarbij verschenen, bijgestaan door mr. drs. R. Bosma, kantoorgenoot van zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Omdat verweerder de uitspraak waar eiser zich in het kader van zijn beroep op het gelijkheidsbeginsel niet (tijdig) heeft ontvangen en verweerder ter zitting een uitspraak heeft overgelegd waar hij zich op heeft beroepen en waarop eiser wenst te reageren, heeft de rechtbank het onderzoek ter zitting met toepassing van artikel 8:64 Awb geschorst. Partijen zijn in de gelegenheid gesteld op elkaars reacties te reageren. Partijen hebben van deze mogelijkheid gebruik gemaakt.

De rechtbank heeft bepaald dat een nadere zitting achterwege kan blijven, nu partijen daarvoor toestemming hebben gegeven. De rechtbank heeft het onderzoek gesloten.

Motivering

In geschil is de vraag of verweerder de bezwaren van eiser op goede gronden kennelijk ongegrond heeft verklaard en het primaire besluit, inhoudende de weigering om eiser een aanbod te doen voor een verblijfsvergunning regulier op grond van de in WBV 2007/11 genoemde Regeling afwikkeling oude Vreemdelingenwet (hierna: Ranov) vanwege een veroordeling tot 5 weken jeugddetentie, heeft kunnen handhaven.

Uit het WBV 2007/11, thans paragraaf B14/5 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), blijkt, voor zover hier van belang, onder 5.3.1, aanhef en onder a, dat de verblijfsvergunning op grond van de regeling, in afwijking van het beleid in B1/4.4, niet wordt verleend indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde. Dit is het geval indien:

a. wegens een misdrijf een veroordeling tot een gevangenisstraf heeft plaatsgevonden of een vrijheidsbeperkende maatregel is opgelegd en het onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van de straf(fen) of maatregel(en) in totaal ten minste één maand bedraagt.

Niet in geschil is dat eiser bij vonnis van het Gerechtshof te Amsterdam van 21 juli 2003 is veroordeeld tot 5 weken jeugddetentie voor het plegen van een diefstal met geweld. Tussen partijen is in geschil of deze veroordeling als contra-indicatie heeft te gelden in het kader van de Ranov.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de jeugddetentie in het jeugdstrafrecht staat genoemd als een van de in het jeugdrecht bestaande hoofdstraffen en dat jeugddetentie dient te worden beschouwd als een straf en niet als een maatregel. De Ranov maakt geen onderscheid tussen volwassenenstrafrecht en jeugdstrafrecht, aldus verweerder. Voorts heeft verweerder erop gewezen dat ook in het algemene beleid met betrekking tot de openbare orde en de ongewenstverklaring onder gevangenisstraf tevens jeugddetentie wordt begrepen.

Eiser is onder verwijzing naar een uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage van 11 oktober 2007 (AWB 07/18952) en een uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 25 juni 2008 (AWB 07/12224 en AWB 07/12229), van mening dat jeugddetentie noch een gevangenisstraf noch een vrijheidsbenemende maatregel is, en derhalve ten onrechte als contra-indicatie in het kader van de Ranov is tegengeworpen.

De rechtbank stelt vast dat jeugddetentie niet wordt genoemd in paragraaf B14/5 van de Vc 2000. In het beleid, zoals opgenomen in paragraaf A5/2 onder c, van de Vc 2000, wordt expliciet aangegeven dat onder gevangenisstraf tevens jeugddetentie moet worden begrepen. Ook uit paragraaf B1/4.4.1 van de Vc 2000 kan worden afgeleid dat jeugddetentie dient te worden aangemerkt als een vrijheidsontnemende maatregel in het kader van het openbare orde beleid. De rechtbank wijst er tevens op dat jeugddetentie in artikel 77h van het Wetboek van Strafrecht is aangemerkt als een hoofdstraf in het jeugdstrafrecht. De rechtbank overweegt dat genoemde bepalingen uit de Vc 2000 op dit punt dienen te worden beschouwd als algemene bepalingen. Het beleid met betrekking tot de Ranov dient te worden beschouwd als bijzondere regeling. De rechtbank overweegt dat nu in de bijzondere regeling op het punt van jeugddetentie niet expliciet wordt afgeweken van het algemene openbare orde beleid, eiser niet kan worden gevolgd in zijn betoog. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder aan eiser heeft mogen tegenwerpen dat hij is veroordeeld tot 5 weken jeugddetentie.

Eiser heeft zich tevens beroepen op artikel 4:84 Awb. Eiser heeft in dit verband aangevoerd dat het door hem gepleegde delict dateert van 3 augustus 2001, hij destijds minderjarig was en het gepleegde delict beschouwd moet worden als een jeugdzonde. Van recidive is geen sprake, zodat de Nederlandse openbare orde niet tegen hem hoeft te worden beschermd, aldus eiser. Daarnaast heeft eiser erop gewezen dat de veroordeling tot 35 dagen jeugddetentie de grens van 30 dagen voor vergunningverlening maar minimaal overschrijdt. Gelet hierop en het gegeven dat aan de gezinsleden van eiser wel een pardonvergunning dan wel een afgeleide vergunning daarvan is verleend, zou verweerder toepassing moeten geven aan artikel 4:84 Awb. Naar de mening van eiser legt verweerder de mogelijkheden om toepassing te geven aan artikel 4:84 Awb in het kader van de pardonvergunning te strikt uit.

De rechtbank is van oordeel dat eisers beroep op artikel 4:84 Awb niet kan slagen. Dat eiser het delict heeft gepleegd terwijl hij nog minderjarig was, is reeds meegenomen in de hoogte van de strafmaat, zodat verweerder hierin geen aanleiding heeft hoeven zien af te wijken van zijn beleid. Ten aanzien van de overige omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat dergelijke omstandigheden reeds zijn meegenomen in de totstandkoming van het bijzondere beleid van de Ranov, zodat verweerder hierin geen aanleiding heeft hoeven zien om van de in de Ranov genoemde bepalingen af te wijken.

Voorts heeft eiser zich onder verwijzing naar een beschikking op bezwaar van 28 augustus

2009, in de zaak onder IND-nummer 9308.20.0046, beroepen op het gelijkheidsbeginsel en betoogd dat sprake is van een gelijk geval en dat hij eveneens als de vreemdeling in die zaak in het bezit gesteld zou moeten worden van een verblijfsvergunning op grond van artikel 8 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Anders dan eiser, is de rechtbank van oordeel dat er geen sprake is van gelijke gevallen, zodat het beroep op het gelijkheidsbeginsel niet kan slagen. De rechtbank overweegt daartoe dat, hoewel ook in de zaak waar eiser in het kader van zijn beroep op het gelijkheidsbeginsel naar heeft verwezen sprake is van een veroordeling tot jeugddetentie, er geen sprake is van vergunningverlening in het kader van de Ranov, maar is die betreffende vreemdeling een vergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder de beperking "beschikking conform beschikking staatssecretaris". Laatstgenoemde vergunning betreft niet een ambtshalve te verlenen verblijfsvergunning maar een vergunning op aanvraag. Er is derhalve geen sprake van gelijke gevallen, zodat het beroep op het gelijkheidsbeginsel dient te falen.

Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht en op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat voor toetsing aan artikel 8 EVRM in onderhavige procedure geen plaats is. De rechtbank overweegt daartoe dat de verblijfsvergunning op grond van de Ranov een ambtshalve te verlenen vergunning betreft. De bevoegdheid tot het verlenen van een dergelijke vergunning is begrensd door artikel 3.6 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) in verbinding met artikel 3.17a, aanhef en onder b van het Voorschrift Vreemdelingen 2000. Gelet hierop is er geen ruimte voor een toets aan artikel 8 EVRM. Indien eiser zijn rechten aan artikel 8 EVRM getoetst zou willen zien, zal hij een daartoe strekkende aanvraag moeten doen.

Ingevolge artikel 7:2, eerste lid, van de Awb stelt een bestuursorgaan, voordat het op het bezwaar beslist, belanghebbenden in de gelegenheid te worden gehoord. Ingevolge artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb kan van het horen van belanghebbenden worden afgezien, indien het bezwaar kennelijk ongegrond is. Van een kennelijk ongegrond bezwaar is sprake wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. Dit moet worden beoordeeld aan de hand van de inhoud van het bezwaarschrift in samenhang met hetgeen in eerste instantie door betrokkene is aangevoerd en met de motivering van de primaire beschikking. Eiser is er naar het oordeel van de rechtbank niet in geslaagd om duidelijk te maken welke toegevoegde waarde van het horen van eiser verwacht zou moeten worden. Gelet op hetgeen eiser in bezwaar naar voren heeft gebracht, heeft verweerder kunnen afzien van het horen van eiser. Verweerder heeft derhalve terecht toepassing gegeven aan artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb.

Hetgeen overigens nog is aangevoerd, kan niet leiden tot gegrondverklaring van het beroep.

Het beroep is, gelet op het voorgaande, ongegrond.

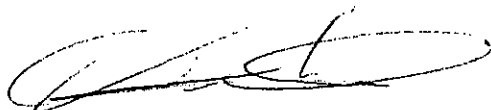
Voor een proceskostenveroordeling bestaat aanleiding, nu aanvankelijk beroep is ingesteld tegen het besluit van 22 augustus 2008, welk besluit verweerder heeft ingetrokken. De te vergoeden proceskosten bedragen € 322,- voor verleende rechtsbijstand, waarbij één punt is toegekend voor het indienen van het beroepschrift.

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten aan de zijde van eiser gevallen ten bedrage van € 322,- en bepaalt dat de Staat der Nederlanden dit bedrag aan de griffier dient te voldoen;
- bepaalt dat de Staat der Nederlanden het door eiser betaalde griffierecht ad € 145,- aan hem dient te vergoeden.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.P. Claus, rechter, bijgestaan door A.P. Kuiters, griffier.

A.P. Kuiters

mr. W.P. Claus

In het openbaar uitgesproken op 1 december 2009

*Tegen deze uitspraak kunnen partijen **binnen vier weken** na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. In gevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.*

Afschrift verzonden op:

1 DEC 2009

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

Per telefax 070 365 13 80

HOGER BEROEPSCHRIFT INGEVOLGE DE VREEMDELINGENWET 2000

van Sierraleetonse nationaliteit, wonende, althans verblijvende aan de
, te dezen vertegenwoordigd door, en domicilie kiezende bij zijn
gemachtigde mr. M. Lok, advocaat, kantoorhoudende aan de Stationsstraat 31, 9401 KW te Assen,
(telefoonnr. 0592 314996, telefaxnr. 0592 318640), die voorts verklaart tot het instellen van dit beroep
bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd, geeft het navolgende te kennen:

Appellant heeft op 16 december 2008 beroep ingevolge de Vreemdelingenwet ingesteld bij de
Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Assen tegen de weigering van de Staatssecretaris van
Justitie om zijn bezwaarschrift in te willigen inzake de verlening van een verblijfsvergunning regulier
voor bepaalde tijd (de zogeheten pardonvergunning).

Bij uitspraak van 1 december 2009 (registratienummer AWB 08/ 44103) heeft voornoemde rechtbank
dit beroep ongegrond verklaard, welke uitspraak appellant op 1 december 2009 is toegezonden. Een
afschrift van deze uitspraak is bijgevoegd (productie 1).

Appellant kan zich niet verenigen met deze uitspraak van de rechtbank en komt daartegen bij Uw
Afdeling in hoger beroep.

Appellant voert ter onderbouwing van zijn hoger beroep de volgende grieven aan tegen genoemde
uitspraak:

GRIEF 1

De Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Assen, heeft ten onrechte geoordeeld dat een
veroordeling tot jeugddetentie een contra-indicatie is voor het doen van een aanbod voor een
verblijfsvergunning regulier op grond van de Regeling afwikkeling oude Vreemdelingenwet (Ranov).

TOELICHTING

Verweerder heeft (ambtshalve) geweigerd aan appellant een aanbod te doen voor een verblijfsvergunning regulier op grond van de Ranov vanwege een veroordeling tot vijf weken jeugddetentie.

De rechtbank heeft bepaald dat verweerder dit op goede gronden heeft gedaan. De rechtbank heeft hiertoe overwogen dat in de bijzondere regeling van de Ranov niet expliciet wordt afgeweken van het algemeen openbare orde beleid, zoals neergelegd in (kennelijk) paragraaf A5/2 onder c van de Vc 2000 en paragraaf B1/4.4.1 van de Vc 2000.

Appellant is op 21 maart 2002 door de Rechtbank Amsterdam en op 21 juli 2003 door het Gerechtshof Amsterdam veroordeeld tot vijf weken jeugddetentie voor een feit gepleegd op 3 augustus 2001. Appellant is van oordeel dat deze veroordeling geen contra-indicatie vormt voor het doen van een aanbod voor een verblijfsvergunning regulier op grond van de Ranov.

Een veroordeling tot een jeugddetentie wordt niet expliciet als contra-indicatie genoemd in paragraaf B14/5 van de Vc 2000. Voorts stelt appelland zich op het standpunt dat jeugddetentie noch een gevangenisstraf noch een vrijheidsontnemende maatregel is. Hij verwijst naar de uitspraak van 1 juli 2009 van de Rechtbank Den Haag (AWB 09/5072, productie 2): 'De rechtbank is met eiser van oordeel dat de hier aan de orde zijnde jeugddetentie noch een gevangenisstraf noch een vrijheidsontnemende maatregel betreft. De rechtbank stelt vast dat "jeugddetentie" niet is opgenomen in de in casu van toepassing zijnde regelgeving en beleid. De vraag is dan ook of jeugddetentie in weerwil van deze teksten valt onder de wel genoemde begrippen "gevangenisstraf" of "vrijheidsontnemende maatregelen". Naar het oordeel van de rechtbank is dat niet het geval. Het volgende is daartoe redengevend. De rechtbank wijst op het bepaalde in titel II en VIII A, in het bijzonder naar artikel 77h van het Wetboek van Strafrecht, waarin jeugddetentie staat genoemd als één van de in het jeugdrecht bestaande hoofdstraffen. Daarvan worden onderscheiden de bijkomende straffen en de maatregelen. De rechtbank is van oordeel dat, mede gelet op het belang van rechtsgeldig verblijf voor eiser en het feit dat in het strafrecht een essentieel onderscheid bestaat tussen volwassenen- en jeugdstrafrecht, de tekst van de Vc naar de letter dient te worden geïnterpreteerd.' De rechtbank vernietigt de beschikking wegens strijd met het motiveringsbeginsel.

In dezelfde zin beslisten de voorzieningenrechter in de Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam op 25 juni 2008 (AWB 07/12224 en AWB 07/12229, productie 3) en de voorzieningenrechter in de Rechtbank Den Haag op 11 oktober 2007 (AWB 07/18952, productie 4).

Evenmin wordt een veroordeling tot jeugddetentie expliciet als contra-indicatie genoemd in paragraaf B1/4.4.1 van de Vc 2000. Bovendien geldt het bepaalde in B14/5 van de Vc 2000 *in afwijking van het beleid in B1/4.4*. Paragraaf B1/4.4 van de Vc 2000 is aldus niet van toepassing. Wat er van deze verwijzing ook zij, de rechtbank heeft het oordeel dat een veroordeling tot jeugddetentie een contra-

indicatie vormt voor het doen van een aanbod voor een verblijfsvergunning regulier op grond van de Ranov ten onrechte onderbouwd met een verwijzing naar deze paragraaf.

De rechtbank verwijst tevens naar paragraaf A5/2 van de Vc 2000, zijnde het beleid ten aanzien van de maatregel van ongewenstverklaring. In dit beleid wordt een veroordeling tot jeugddetentie expliciet genoemd als een grond voor het opleggen van de maatregel van ongewenstverklaring. Uit deze verwijzing volgt niet dat jeugddetentie is inbegrepen in het begrip gevangenisstraf. Integendeel, nu 'jeugddetentie' in dit beleid expliciet naast 'gevangenisstraf' is opgenomen. Bovendien kan het beleid dat is neergelegd in paragraaf A5/2 van de Vc 2000 niet worden gekenmerkt als algemeen beleid, omdat deze paragraaf specifiek het beleid ten aanzien van de maatregel tot ongewenstverklaring bevat.

Overigens merkt appellant op dat ten tijde van het formuleren van de uitgangspunten van het openbare orde beleid in de Ranov door de Staatssecretaris van Justitie een veroordeling tot jeugddetentie nog niet expliciet was opgenomen in paragraaf A5/2 van de Vc 2000 als grond voor het opleggen van de maatregel van ongewenstverklaring. Nadien is dit beleid pas veranderd. Appellant verwijst naar een uitspraak van de voorzieningenrechter in de Rechtbank Den Haag op 11 oktober 2007 (AWB 07/18952, zie productie 4).

GRIEF 2

De Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Assen, heeft ten onrechte geoordeeld dat een beroep op art. 4:84 Awb niet kan slagen, althans de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Assen heeft dit oordeel onvoldoende gemotiveerd.

TOELICHTING

Appellant is subsidiair van oordeel dat verweerder gebruik had moeten maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid van art. 4:84 Awb. Gelet op de doelstellingen van de Ranov moet het lange verblijf van appellant worden afgezet tegen het belang van de Nederlandse openbare orde. In dit kader wordt opgemerkt dat aan appellant een jeugddetentie van beperkte duur is opgelegd (35 dagen) die de grens van 30 dagen van de Ranov niet overschrijdt. Het delict is gepleegd op 3 augustus 2001, ruim acht jaar geleden. Appellant was toen nog minderjarig en het delict kan worden bestempeld als een jeugdzonde. Van recidive is geen sprake. Appellant is niet meer te beschouwen als een gevaar voor de Nederlandse openbare orde.

Bovendien is aan de gezinsleden van appellant wel een verblijfsvergunning regulier op grond van de Ranov, dan wel een afgeleide daarvan, verleend. De gevolgen die het beleid heeft voor appellant zijn onevenredig in verhouding tot de met het beleid te dienen doelen.

TOELICHTING

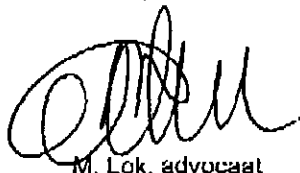
Gelet op het voorgaande heeft verweerder niet kunnen stellen dat sprake is van kennelijk ongegrond bezwaren. Verweerder had appellant dan ook in de bezwaarfase dienen te horen. Dit geldt temeer nu het horen een essentieel onderdeel uitmaakt van de bezwaarprocedure.

Conclusie

Onder verwijzing naar het hiervoor gestelde en de overige gedingstukken verzoekt appellant Uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen.

Voorts verzoekt appellant Uw Afdeling de Staat der Nederlanden te veroordelen in de kosten die appellant in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank en van het hoger beroep bij Uw Afdeling heeft moeten maken, en voorts te bepalen, dat aan appellant het door hem in beide instanties betaalde griffierecht zal worden vergoed.

Assen, 28 december 2009

M. Lok, advocaat